

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Primljeno: 08.07.2022., 08:32:13 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/40	376-08/1B	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-22-03	0	

d2990450

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-139/21-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja
zastupan po
protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Županijske uprave za ceste, Primorsko-goranske županije, koju zastupa Odvjetničko društvo
radi naknade za pravo puta,
na sjednici vijeća održanoj 30. lipnja 2022.

presudio je

- I. Odbija se zahtjev tužitelja
za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/21-04/07, URBROJ: 376-08-21-01 od 26. veljače 2021.
- II. Uvažava se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn.
- III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika KLASA: UP/I-344-08/21-04/07, URBROJ: 376-08-21-01 od 26. veljače 2021. godine odbačen je zahtjev tužitelja za potvrdom da obveza za plaćanje naknade za pravo puta za Županijsku upravu za ceste Primorsko-goranske županije ne postoji.
2. Osporeno rješenje tužitelj pobija tužbom zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi navodi, u bitnom, da je ranijim rješenjem tuženika od 1. ožujka 2018. godine tužitelju naloženo da Županijskoj upravi za ceste Primorsko-goranske županije plati naknadu za pravo puta za prvu godinu kao i obveza plaćanja svake sljedeće godine godišnje naknade za pravo puta. Nakon donošenja tog rješenja Visoki trgovački sud je svojom presudom od 8. listopada 2020. pravomoćno utvrdio da je otkaz ugovora o zasnivanju prava služnosti bio neosnovan i bez pravnog učinka slijedom čega nikada nije prestao važiti. Slijedom toga tužitelj je podnio zahtjev da se

utvrdi da tužitelj nema obvezu plaćanja po rješenju od 1. ožujka 2018. godine koji zahtjev je tuženik odbacio. Tužitelj smatra da je tuženikovo rješenje o odbačaju zahtjeva nezakonito jer je pogrešno ocijenjeno da ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje upravnog postupka, odnosno da nastup okolnosti iz članka 8. stavka 4. Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja. Poziva se na dosadašnju praksu VUS-a u kojoj je zauzet stav da se odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika tumači i primjenjuje na način da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle, postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta. Utvrđivanje nepostojanja drugog prava koje bi bilo zapreka za utvrđivanje naknade po institutu prava puta je tuženikova obveza, a sve kako bi se tijekom postupka utvrdilo postoje li na predmetnim nekretninama drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu. Tužitelj smatra da se prilikom rješavanja ove upravne stvari tuženik nije pridržavao osnovnih načela zakonitosti iz članka 5. ZUP-a jer nije pravilno i u potpunosti utvrdio činjenično stanje s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio materijalno pravo s daljnjom posljedicom da je time povrijedio pravila postupka. Ovo iz razloga jer je tuženik proveo postupak i donio osporeno rješenje u kojem pogrešno tvrdi da nije bilo zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka, odnosno pogrešno je primijenio materijalne propise, a sve u smislu pravilnog odlučivanja o postojanju kojeg drugog prava u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika. Navodi da tuženik u svom rješenju uopće nije obrazložio zbog čega nije uzeo u obzir pravomoćno utvrđenu činjenicu postojanja ugovora o služnosti koja nedvosmisleno predstavlja dokaz o postojanju drugog prava koje u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika treba dovesti do utvrđenja kako ne postoji obveza podnositelja zahtjeva ovdje tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta utvrđene rješenjem tuženika od 1. ožujka 2018. godine. Zbog nedostatka obrazloženja u kojem bi se naveli provjerljivi razlozi zbog kojih se ne prihvaća očita činjenica postojanja drugog prava niti je moguće ispitati osnovanost i zakonitost osporenog upravnog akta tuženika proizlazi da je zbog takvog nedostatka počinjena bitna povreda iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku koji da se supsidijarno primjenjuje na upravne postupke i upravne sporove. Navodi dalje da pravomoćno utvrđenje neosnovanosti otkaza predmetnog ugovora o služnosti ima za posljedicu da je taj ugovor danas na snazi kao drugo pravo iz članka 8. stavka 4. Pravilnika i da obvezuje ugovorne strane, a tuženik je kao javnopravno tijelo dužan poznavati pravo koje treba primijeniti na činjenično stanje koje je ovdje jasno i koje nesporno proizlazi iz cjelokupnog stanja spisa. U tom smislu način na koji je tužitelj imenovano svoj zahtjev nije i ne smije biti odlučan za odlučivanje o sadržaju toga zahtjeva te je tuženik trebao ako je smatrao da u podnesku postoje nedostaci koji onemogućuju postupanje najprije pozvati podnositelja na otklanjanje nedostataka u smislu članka 73. stavka 1. ZUP-a tek ako podnositelj tom zahtjevu ne bi udovoljio trebalo je podnesak odbaciti. S obzirom da tuženik to nije učinio trebao je o zahtjevu podnositelja meritorno odlučiti.

Slijedom navedenog predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev tužitelja i poništi rješenje HAKOM-a od 26. veljače 2021. godine KLASA: UP/I-344-08/21-04/07, URBROJ: 376-08-21-01 te da utvrdi prestanak obveze plaćanja naknade za pravo puta utvrđene točkom III. rješenja HAKOM-a KLASA: UP/I-344-03/17-11/2343, URBROJ: 376-10-18-14 od 1. ožujka 2018. godine.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu smatra da tužbeni navodi nisu osnovani. To stoga što tužiteljev zahtjev za potvrdom u stvari predstavlja zahtjev za izmjenom pravomoćnog rješenja iz 2018. godine koje je doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu članka 28. stavka 6. i članka 29. stavka 1. ZEK-a. U odgovoru na tužbu tuženik se poziva na shvaćanje iz presuda ovoga Suda u kojima je iskazano stajalište da je izjava o otkazu ugovora o služnosti koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini, a ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu članka 55. ZUP-a bez rješavanja kojeg ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a posljedično tome i određivanja naknade za pravo puta. Iz tog razloga presude drugih sudova pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u vezi ugovora o pravu služnosti ne dovodi do drugačijeg rješenja i ne predstavlja razlog za izmjenu pravomoćnog rješenja. Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev.

5. Zainteresirana osoba, Županijska uprava za ceste Primorsko-goranske županije, Rijeka, Nikole Tesle 9/10, koju zastupa Odvjetničko društvo .

u cijelosti osporava osnovanost tužbe za izdavanje potvrde da obveza plaćanja naknade za pravo puta za Županijsku upravu za ceste Primorsko-goranske županije ne postoji. Smatra da navedeni zahtjev nije odbačen istog bi trebalo odbiti kao neosnovanog. U očitovanju na tužbu navodi u bitnom da se u ovom slučaju uopće ne radi o postupku u smislu odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, a niti je rješenje HAKOM-a od 1. ožujka 2018. doneseno na temelju te odredbe. Zainteresirana osoba naglašava da ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značaj prethodnog pitanja pa tako niti presuda Visokog trgovačkog suda na koju se tužitelj poziva. U opširnom odgovoru zainteresirana osoba smatra da je osporeno rješenje tuženika u cijelosti zakonito iz razloga navedenih u obrazloženju istog. Predlaže Sudu da tužbeni zahtjev tužitelja odbije uz naknadu troška za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Uvidom u spis predmeta dostavljen ovom Sudu uz tužbu proizlazi da je rješenjem tuženoga KLASA: UP/I-344-03/17-11/2343, URBROJ: 376-10-18-14 od 1. ožujka 2018. godine utvrđeno u točki I. izreke tog rješenja da je tužitelj

infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na nekretninama koje su javne ceste u vlasništvu Republike Hrvatske pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Primorsko-goranske županije. Točkom III. izreke tog rješenja utvrđuje se da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. koju je obvezan plaćati Županijskoj upravi za ceste Primorsko-goranske županije iznosi 2.125.500,99 kn godišnje počevši od 15. prosinca 2017. Naknadu za pravo puta za prvu godinu je potrebno platiti u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja s time da se naknada umanjuje za iznos koji je u 2017. godini plaćen Županijskoj upravi za ceste Primorsko-goranske županije temeljem ugovora broj: F4.1-510/2013 od 17. prosinca 2013. i aneksa 1. tog ugovora od 21. prosinca 2015.

Tužitelj je zahtjevom zaprimljenim kod tuženika 25. siječnja 2021. godine zatražio da tuženik potvrdi da tužitelj nema obvezu plaćanja naknade za pravo puta koja je utvrđena u točki III. navedenog rješenja sukladno članku 8. stavku 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, a koja odredba propisuje da obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo

temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine.

Tuženik je navedeni zahtjev odbacio uz obrazloženje da je u postupku koji je okončan rješenjem od 1. ožujka 2018. godine sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a utvrdio količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme na javnim cestama u vlasništvu Republike Hrvatske, a pod upravljanjem ŽUC-a te visinu naknade za pravo puta. Nastup okolnosti iz odredbe članka 8. stavka 4. Pravilnika ne predstavlja zakonsku pretpostavku za pokretanje postupka izmjene pravomoćnog rješenja, a izdavanje potvrde koju tužitelj traži nije predviđeno niti ZUP-om niti ZEK-om niti Pravilnikom.

8. Prema odredbi članka 13. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09. – dalje: ZUP) odluka javnopravnog tijela protiv koje se ne može izjaviti žalba niti pokrenuti upravni spor (pravomoćna odluka), a kojom je stranka stekla određeno pravo odnosno kojom su stranci određene neke obveze, može se poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo u slučajevima propisanim zakonom.

9. Uvidom u tužiteljev zahtjev za potvrdom da tužitelj nije u obvezi plaćati zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta utvrđenu rješenjem od 1. ožujka 2018. godine u stvari predstavlja zahtjev za izmjenu pravomoćnog rješenja mimo uvjeta propisanih u glavi III. ZUP-a odnosno mimo odredbi koje su propisane za obnovu upravnog postupka pa je stoga, prema ocjeni ovog Suda, pravilno postupio tuženik kada je takav zahtjev odbacio.

10. Što se tiče prigovora tužitelja da je tuženik počinio bitnu povredu odredaba Zakona o parničnom postupku valja reći da taj prigovor nije osnovan budući da se u upravnom postupku ne primjenjuje kao supsidijarni propis Zakon o parničnom postupku.

11. Prema ocjeni ovog Suda osporeno se rješenje temelji na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, a nisu počinjene niti povrede upravnog postupka pa stoga tim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu.

12. Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

13. Odluka o trošku temelji se na članku 79. stavku 1. ZUS-a.

14. Odluka o objavi u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu, 30. lipnja 2022.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić

Dokument je elektronički potpisan:
MIRJANA JURČIĆ
Vrijeme potpisivanja:
06-07-2022
12:32:00

DN:
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523133363133333630303638
L=ZAGREB
S=MIRJANA JURČIĆ
G=MIRJANA
CN=MIRJANA JURČIĆ

